

افغانستان او چین

څه موده کېږي چې د افغانستان او چین د اړیکو په باب یو لړ بحثونه روان دي. البته، واقعیت دا دی چې نن سبا چین د جهان دوهم ستر اقتصاد دی. تولیدات یې د امریکا په شمول په ټوله نړۍ کې خړخېږي، او مشنریان یې ورځ په ورځ زیاتېږي. په نړیوالو اړیکو کې، چین ته په زیاتېدونکې توګه د یوه جدي نړیوال طاقت په سترګه کتل کېږي. اما بل واقعیت دا هم دی چې چین په تاریخي لحاظ مدام د منطقي او نړیوالو سیاست سره محتاط برخورد کړی دی. چینایي مشران تل هڅه کوي چې له نړیوالو جنجالونو څخه ځان ګوښه وساتي، او پر خپل اقتصادي پرمختګ باندې زور واچوي. بله مساله دا ده چې چین دننه په هېواد کې د زیربنايي ودې او جوړولو لپاره ډېر کار ته اړتیا لري. که له یوې خوا چین د لویدیځې او پرمختللي نړۍ په شان ښارونه او خدمات لري، خو له بلې خوا د یوه زراعتي او وروسته پاتې ملک غوندي کلي، ښارګوټي، او اړیکې هم لري.

مګر د شانګهای په ناسته کې د چین جمهوررئیس هو جین ټاو وویل: افغانستان همدا اوس تر یو مهم پړاو تېرېږي. مور پدې باور یو چې سیمه ایز مشکلات باید سیمه ایز قدرتونه مهار او حل کړي، یا یې په لومړۍ سر کې د راخوټېدو مخه ونیسي، او هم باید د افغانستان په بیا ودانولو کې پوره ونډه واخلي. چین د افغانستان یو مطمین ملګری او ښه ګاونډی دی. زموږ دوستي به په راتلونکې کې هم دوام ولري، او موږ به خپلې پرمختیایي مرستې جاري وساتو. برسیره پر دې، افغانستان او چین د ستراتېژیکو همکاریو سند هم لاسلیک کړ.

په همدې لړ کې، د وال سټریټ ژورنال ورځپاڼه د اپریل پر ۲۷ لیکي: د پاکستان صدراعظم ګیلاني کابل ته پخپل وروستي سفر کې حامد کرزي ته په ارګ کې ویلي وو: راځه زما سره یو ځای سه. د چین سره به یاراننه ټینګه کړو. د طالبانو سره په روغه جوړه کې به هم مرسته در سره وکړم. امریکا د نیمې لارې ملګری دی او چې کار یې وسي خپل یار هېر او یوازي پرېږدي. بایي صاحب، دا خبره بار بار تجربه سوې هم ده. امریکا هېڅ وفا نلري. راځه، دواړه به د چین لمن ونیسو. چین په هر حالت کې، په سرو او تودو کې، په غم او ښادي کې، او په ځاني او تنګدستي کې د سړي مل او انډیوال وي. د وال سټریټ ژورنال وايي دا اسرار ورته د ارګ یوې پخې او ډاډمنې سرچینې افشا کړي دي.

البته، حقیقت دا دی چې ارګ په فکري لحاظ د داسې خبرو سخت شوقي دی، او له اورېدو څخه یې خوند اخلي ځکه د ارګ سیاسي طرز تفکر د دسیسې مفکورې پر محور راڅرخي. بل دا چې د ارګ لپاره په سیمه کې د نویو سیاسي حامیانو پیدا کول د ژوند او مرګ مسله هم ده. څرنگه چې چین په منطقه کې نوي هژمون دی، نو بناءً د کابل لپاره بېچینګ یو طبیعي تم ځای دی.

اوس نو، په افغانستان کې د چین اهداف څه دي؟ زما په گومان د چین اصلي هدف، البته فعلاً، امنیتي مسایل دي. چین نه غواړي چې طالبان بیا کامیاب سي، ځکه چې د چین ډاډېږي چې ترک الاصله چینایي مسلمانانو لپاره به د تېک ځای پیدا سي. د اویغور مسلمان ښورښیان به دلته ټرینینګ، دمه، او پټنځایونه ومومي؛ او یا به د افغانستان بې ثباتي د شرقي ترکستان سیمه نوره هم ناکراره کړي.

خو عیني واقعیت دا هم دی چې چین د خپل هدف د لاسته راوړلو په منظور په افغانستان کې امنیتي پانگونه نده کړي. په بل عبارت، هلته وارلارډان نلري، د پولیسو او اردو په روزلو کې یې فعاله برخه نده اخیستی، بلکې په امنیتي ساحه کې پر ناټو او پاکستان باندې تکیه کوي. په کابل او لویو ښارونو کې د ناټو قواوو د امنیتي چتر لاندې کار کوي. او د طالبانو له حملو څخه د بچېدو لپاره د پاکستان له نفوذ څخه کار اخلي. څرنگه چې پاکستان د طالبانو حامی دی، ښایي په راتلونکې کې د طالبانو په ارتباط د چین دريځ څه نرم او یا بدل سي.

همدا راز، چین افغان ځوانانو ته د تحصیل لپاره پخپلو پوهنتونونو او مسلکي موسساتو کې د عالي او حرفوي زده کړو لپاره زمینه نده برابره کړې. چین دغه راز د افغانستان په اقتصادي سکتور کې هم د پام وړ پانگونه نده کړې. البته، چین د مس عینک او د شمال په تیلو کې پانگونه کړې ده، خو د چین اقتصادي فعالیت د افغانستان په عمومي اقتصاد کې چندان مهم اثر نلري. بلخوا، چین پخپلو پروژو کې افغانان نه استخداموي، بلکې زیاتره خپله چینایان وي.

چین په افغانستان کې د بهرنیو ځواکونو په اړه ضدو نقیض نظر لري. چین له یوې خوا نه غواړي چې طالبان بیا حاکم سي او د هغوی سره جوخت د منطقي مذهبي افراطیان ستراتېژیک عمق پیدا کړي. بلخوا، چین نه غواړي

دپاڼو شمېره: له 1 تر 2

چي امريکا په افغانستان کي دایمي پوځي اډې ولري. په بل عبارت، چين په افغانستان کي ثبات او سوله غواړي، خو د امريکا دروند نظامي حضور نه غواړي. چين له دې بابت ځان په محاصره کي احساسوي. خو د چين د اقتصادي انکشاف دوام دا ايجابوي چي په سيمه کي د انرژي په زيرمو او کاروبار کي مطمينه او څرگنده ونډه ولري. د مرکزي اسيا د تيلو او گازو منابعو ته ځان رسول بايد د چين لپاره زيات اهميت ولري. بلخوا، په سيمه کي د چينايي صنعتي توليداتو لپاره غټ مارکېټ سته. چين او افغانستان د تاريخ په اړدو کي تجارتي او فرهنگي اړيکي لرلي، خو په ۱۹۵۵ کي د دواړو ملکونو تر مينځ رسمي دپلوماتيکي اړيکي پيل سوې. د ۱۹۶۰ او ۱۹۷۰ په کلونو کي د افغانستان او چين تر مينځ روابط سوکه سوکه ډېرېدل، خو په کابل کي د کمونيستي کودتا او په تېره بيا د شوروي له يرغل سره سم د دواړو ملکونو تر مينځ اړيکي خرابي سوې. چين د ۱۹۸۰ کلونو کي د مجاهدينو سره مرسته کوله، خو د «شر او فساد» او طالبانو په ظلمتونو کي د دواړو ملکونو تر مينځ روابط په هيڅ شمارېدل. خو په ۲۰۰۱ کي د حامد کرزي د حکومت له راتگ سره سم د افغانستان او چين اړيکي يو ځل بيا څه غښتلي سوې. نتيجه، د چين سره سياسي او اقتصادي روابط پراخول د افغانستان په گټه دي، خو د چين سره اړيکي بايد د امريکا او نورو ملکونو سره د روابطو د خرابېدو په قيمت تمام نه سي. په بل عبارت، د لويديځ او چين سره بايد داسي اړيکي ټينگي سي چي د هېواد عمومي گټي خوندي کړي. افغانستان هم لويديځ او هم چين ته اړه لري.

والسلام
واحد فقيري – واشنگټن

د پاڼو شمېره: له 2 تر 2